

Sygn. akt II CSK 359/20

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa K. J.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prokuraturze Rejonowej w Ś.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 grudnia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 27 czerwca 2019 r., sygn. akt VI Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego.**

UZASADNIENIE

Powód K. J. wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa - Prokuratury Rejonowej w Ś. kwoty 60.000 zł. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w związku z prowadzeniem przez pozwanego postępowania karnego, zakończonego wyrokiem uniewinniającym powoda od zarzutu spowodowania kolizji drogowej pod wpływem alkoholu. Wyrokiem z dnia 3 lipca 2018 r. Sąd Rejonowy w Ś. oddalił powództwo. Apelacja powoda została oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego w Z. z dnia 27 czerwca 2019 r. Powód wniósł skargę kasacyjną, opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynie kasacyjnej objętej art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia przysługujący od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służący ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolę „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi powód wskazał, że jest ona oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie art. 386 § 4 k.p.c. polegające na nierozpoznaniu istoty sprawy przez Sąd Okręgowy, który wadliwie przyjął, że powód nie domagał się, na podstawie art. 445 § 1 k.c., zadośćuczynienia z tytułu doznanego, wskutek prowadzenia przeciwko niemu postępowania karnego, rozstroju zdrowia spowodowanego stresem i nie wziął pod uwagę tego roszczenia przy rozstrzygnięciu sprawy.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na jej oczywistej zasadności nakładało na skarżącego powinność wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia konkretnych przepisów prawa materialnego lub procesowego, naruszenia dostrzegalnego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby zagłębiania się w szczegóły sprawy lub dokonywania jej poszerzonej analizy. Podkreślić też należy, że zgodnie z powszechnie aprobowanym w orzecznictwie i nauce prawa poglądem, o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, które nie może się ostać (por. postanowienie

Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230).

Skarżący nie przedstawił przekonującej argumentacji świadczącej o oczywistej zasadności wniesionej skargi. Sąd dokonał oceny prawnej faktów ustalonych w oparciu o twierdzenia i dowody przedstawione przez powoda i stronę pozwaną, dochodząc do konkluzji o braku przesłanek do przyznania powodowi zadośćuczynienia za naruszenie jego dóbr osobistych, w tym dobra osobistego w postaci zdrowia. Wskazał, że powód nie udowodnił, aby skutek toczącego się przeciwko niemu dochodzenia, a następnie sprawy karnej, doznał rozstroju zdrowia. Należy przypomnieć, że w ramach dokonywanej subsumcji sąd jest zobowiązany do oceny roszczenia w aspekcie wszystkich przepisów prawnych, które powinny być zastosowane, jako mające oparcie w ustalonych faktach (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 1947 r., C III 137/47, OSNC 1948, Nr 1, poz. 20, z dnia 2 maja 1957 r., II CR 305/57, OSNC 1958, Nr 3, poz. 72; wyrok z dnia 15 września 2004 r., III CK 352/03, nie publ., wyrok z dnia 14 grudnia 2018 r., I CSK 667/17, nie publ.). Zgodnie z art. 378 § 1 k.p.c. Sąd drugiej instancji jako sąd *meriti* był zobowiązany do zastosowania właściwych, adekwatnych do podstawy faktycznej żądania powoda, norm prawa materialnego z urzędu, bez względu na zarzuty zgłoszone przez powoda w apelacji (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasada prawna - z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008, Nr 6, poz. 55). Z motywów zaskarżonego orzeczenia wynika, że Sąd Okręgowy rozważył pod tym kątem wskazaną przez powoda podstawę faktyczną roszczenia, a wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie zawiera argumentów wskazujących na oczywistą wadliwość tej oceny. Niezależnie od powyższego, należy zauważyć, że według Sądu Okręgowego, który w tym zakresie zaakceptował ocenę prawną Sądu Rejonowego, działaniu pozwanego polegającemu na prowadzeniu przeciwko powodowi postępowania karnego nie można przypisać cechy bezprawności, co także wyłączało odpowiedzialność pozwanego względem powoda i skutkowało oddaleniem powództwa o zadośćuczynienie.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono w oparciu o zasadę słuszności uwzględniając okoliczności

sprawy, w tym charakter roszczenia powoda (art. 102 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.).

ke